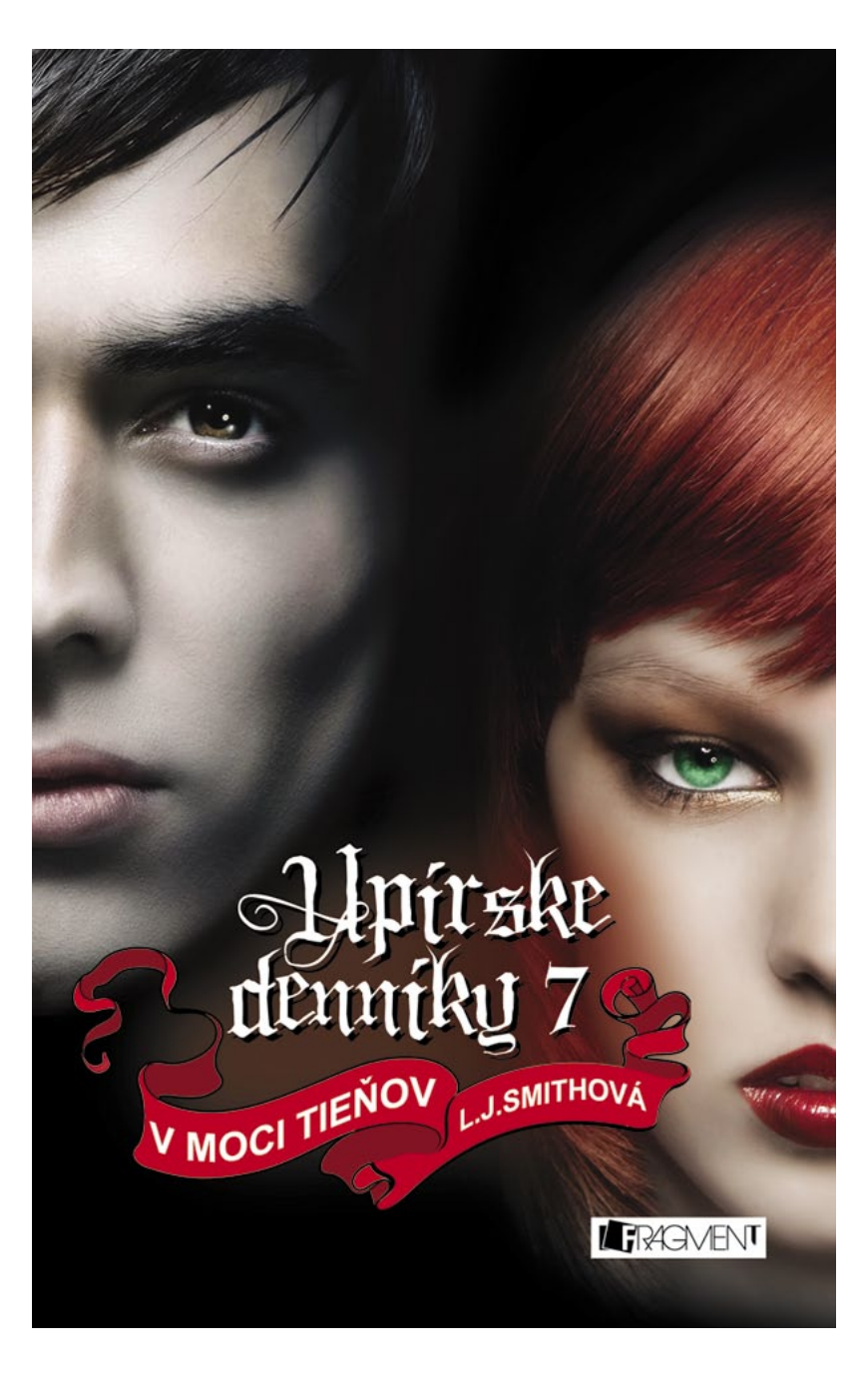

Upírske denníky 7

V MOCI TIEŇOV L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

L. J. Smithová

Upírske denníky 7 – V moci tieňov – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Milý denníček,“ zašepkala Elena, „nie je to strašné? Nechala som ťa v kufri jaguara a sú dve hodiny ráno.“ Pichla prstom do nohy zahalenej nočnou košeľou, akoby držala pero a robila bodku. Pritisla si čelo k oknu a ešte tichšie zašepkala: „V tme sa po teba bojím ísť. Bojím sa!“ Zase pichla prstom a potom so slzami na lícach váhavo zapla na mobile nahrávanie. Bolo to hlúpe mĺňanie batérie, ale nemohla si pomôcť. Potrebovala to.

„Takže som tu,“ vyslovila ticho, „na zadnom sedadle auta. Toto bude môj dnešný záznam do denníka. Mimochodom, na túto cestu sme si stanovili pravidlo – ja spávam na zadnom sedadle jaguara a Matt s Damonom vonku pod širákom. Teraz je vonku taká tma, že nikde nevidím Matta... Už šaliem... plačem a pripa-

dám si stratená... a je mi strašne smutno za Stefanom...

Musíme sa zbaviť jaguara – je príliš veľký, príliš červený, príliš ligotavý a príliš nápadný, práve keď chceme byť čo najnenápadnejší, lebo putujeme tam, kde chceme vyslobodiť Stefana. Keď predáme auto, z cenností mi zostane len lazurit a diamantový príviesok, ktorý mi dal Stefan deň predtým, ako zmizol. Deň predtým... ako ma Stefan presvedčil, aby som odišla, lebo si myslel, že sa môže stať obyčajným človekom. A teraz...

Ako mám prestať myslieť na to, čo mu možno v tejto sekunde robia – nech už mu to robí ktokoľvek? Pravdepodobne sú to *kitsune*, zlí líščí duchovia vo väzení zvanom Shi no Shi.“

Elena si utrela nos do rukáva nočnej košele.

„Ako som sa tu ocitla?“ Pokrútila hlavou a pästou buchla do operadla.

„Keď na to prídem, možno vymyslím plán A. Vždy mám v zásobe plán A. A moje priateľky vždy majú v zásobe plány B a C, aby mi pomohli.“ Elena prudko zažmurkala, lebo myslela na Bonnie a Meredith. „Bojím sa, že ich už nikdy neuvidím. A bojím sa o celé mesto Fell's Church.“

Chvíľu sedela so zovretou pästou na kolene. V hlave jej zaznel tichý hlas: „Prestaň nariekať, Elena, a myslí. Mysli. Začni od začiatku.“

Od začiatku? Čím sa to začalo? Stefanom?

Nie, bývala vo Fell's Church dávno predtým, ako prišiel Stefan.

Pomaly, takmer zasnene prehovorila do mobilu: „Takže najprv: Kto som? Volám sa Elena Gilbertová, mám osemnásť rokov.“ Ešte pomalšie dodala: „Myslím, že môžem bez márnivosti povedať, že som krásna. Keby som to nevedela, nemohla by som sa nikdy nepozrieť do zrkadla, nevedela by som stráviť kompliment. Nie je to nič, na čo by som mala byť hrdá – je to len čosi, čo som zdedila po mame a otcovi.

Ako vyzerám? Mám blond vlasy, ktoré mi vo vlnách padajú na plecia, a modré oči, ktoré podľa niektorých ľudí pripomínajú lazurit: sú tmavomodré so zlatými zábleskami.“ Napoly stlmila smiech. „Možno preto sa páčim upírom.“

Potom zovrela pery, zadívala sa do absolútnej čierňavy vôkol seba a pokračovala vážnym hlasom.

„Mnohí chlapci ma nazvali najanjelskejším dievčaťom na svete. A ja som sa s nimi zahrávala. Len som ich využívala. Kvôli popularite, pre pobavenie a tak. Teraz som aspoň úprimná. Považujem ich za hračky alebo trofeje.“ Na okamih zmlkla. „No je tu ešte niečo. Celý život som vedela, že niečo príde – ale nevedela som čo. Mala som pocit, akoby som hľadala čosi, čo som u chlapcov nevedela nájsť. Keď som sa s nimi zahrávala, nikdy sa ma to nedotýkalo... nedosiahlo mi to až do srdca... Kým nepri-

šiel jeden výnimočný chlapec.“ Zmlkla, prehltila a zopakovala to: „Jeden výnimočný chlapec.

Volal sa Stefan.

A ukázalo sa, že nie je taký, ako vyzeral – normálny, hoci krásny, štvrták v strednej škole s rozstrapatenými vlasmi a očami zelenými ako smaragdy.

Ukázalo sa, že Stefan Salvatore je upír.

Skutočný upír.

Elena sa musela párkrát pridusene nadýchnuť, až potom zo seba vládala vytisnúť ďalšie slová.

„A kým sa nezjavil jeho krásny starší brat Damon.“

Zahryzla si do pery a až po dlhšej chvíli dodala: „Milovala by som Stefana, keby som od začiatku vedela, že je upír? Áno! Áno! Áno! Zamilovala by som sa doňho tak či onak! No okolnosti sa tým predsa len zmenili – a zmenila som sa aj ja.“ Elena prešla prstom po vzorke na nočnej košeli. „Vieš, upíri si prejavujú lásku tak, že si navzájom dávajú krv. Problém bol v tom... že som si vymenila krv aj s Damonom. Nie celkom z vlastnej vôle, ale preto, lebo ma stále prenasledoval, dňom i nocou.“

Vzdychla. „Damon hovorí, že chce zo mňa spraviť upírku, že budem jeho Princezná noci. Znamená to toto: chce ma celú pre seba. Ja by som však Damonovi v ničom neverila, keby mi nedal svoje slovo. To je jeho zvláštnosť, nikdy neporuší slovo.“

Elena pocítila, ako sa jej na perách zjavil neistý úsmev, ale rozprávala pokojne, plynulo, na mobil takmer zabudla.

„Dievča, čo sa zaplietlo s dvoma upírmí... to neveští nič dobré, však? Možno som si to, čo sa mi stalo, vykoledovala.

Zomrela som.

Nie tak, ako keď človeku zastane srdce, oživujú ho a on sa vráti a rozpráva, že takmer vošiel do Svetla. Ja som do Svetla naozaj vošla.

Zomrela som.

A keď som sa vrátila – aké prekvapenie! Bola som upírka.

Nuž a Damon... Keď som sa prvý raz prebudila ako upírka, bol ku mne dobrý. Možno preto... preto k nemu stále niečo cítim. Nezneužil ma, keď mal na to príležitosť.

No vo svojom upírskom živote som predsa niečo stihla. Stihla som si spomenúť na Stefana a milovať ho väčšmi ako predtým – keďže som pochopila, aké to preňho bolo všetko ťažké. Mohla som sledovať vlastný pohreb. Haha! Takú možnosť by mal dostať každý. Naučila som sa stále, za každých okolností nosiť lazurit, aby som nezorela a nerozpadla sa na prach. Musela som sa rozlúčiť so svojou štvorročnou sestričkou Margaret, navštíviť Bonnie a Meredith...”

Elena si takmer neuvedomila, že jej po tvári stekajú slzy. No potichu pokračovala.

„A potom – potom som znovu zomrela.

Zomrela som tak, ako umierajú upíri, keď na slnku nemajú lazurit. Nerozpadla som sa na prach, pretože som mala len sedemnášť rokov. No slnko ma aj tak otrávil. Ten odchod bol takmer... pokojný. Vtedy mi Stefan musel sľúbiť, že sa za akýchkoľvek okolností postará o Damona. Myslím, že Damon v duchu odprisahal, že sa postará o Stefana. Zomrela som, Stefan ma objímal, Damon stál vedľa mňa a jednoducho som odplávala, ako keby som zaspávala.

Potom sa mi snívali sny, na ktoré si nespomínam, a po istom čase sa jedného dňa odrazu všetci prekvapili, lebo som sa im prihovárala cez Bonnie, ktorá je, chúdlatko, nadaná nadprirodzenými schopnosťami. Tuším som dostala za úlohu byť strážnym duchom svojho mesta Fell's Church. Mesto bolo v ohrození. Museli proti tej hrozbe zabojovať, a keď si už mysleli, že prehrali, niečo ma vyvrhlo späť do sveta živých, aby som bojovníkom proti zlu pomohla. Keď sme tú vojnu vyhrali, zostala som s nimi, no zostali mi aj zvláštne schopnosti, ktorým nerozumiem. Aspoňže tam bol aj Stefan! Zase sme boli spolu!“

Elena si objala hrudník rukami, akoby ju objímal Stefan, predstavovala si na sebe jeho ruky. Zavrela oči, až kým sa jej nespomalil dych.

„Čo sa týka mojich schopnosti... Je to telepatia, ktorú môžem využívať, ak je aj ten druhý telepat – takí sú všetci upíri, no ich schopnosti bývajú na rozdielnej úrovni, ak si práve s vami nevymieňajú krv. Mimochodom, ešte mám krídla.

Je to pravda – mám krídla! A tie majú schopnosti, akým by nikto neuveril – jediný problém je v tom, že netuším, ako sa používajú. Jedny občas cítim, napríklad aj teraz, pokúšajú sa zo mňa predrať von, pokúšajú sa mi pohnúť perami, aby som ich pomenovala, pokúšajú sa mi pohnúť telom, aby zaujalo správny postoj. Sú to krídla ochrany a tie sa nám na tejto ceste naozaj zídu. No ani si len neviem spomenúť, ako som používala staré krídla – nieto ešte prísť na to, ako mám používať nové. Vyslovujem tieto slová, až si pripadám ako hlupaňa – ale vôbec nič sa nedeje.

Takže som zase človek – človek ako Bonnie. Bože, keby som tak znovu mohla vidieť ju aj Meredith! Celý čas si však hovorím, že sa s každou minútou blížim k Stefanovi. Teda ak vezmeme do úvahy, že Damon stále mení smer, aby sa striasol každého, kto by sa nás pokúšal vystopovať.

Prečo by nás chcel vlastne niekto vystopovať? Keď som sa vrátila z posmrtného života, nastal veľký výbuch sily, ktorý videl každý, kto na tomto svete vidí silu.

Ako mám vysvetliť silu? Je to čosi, čo má každý, ale ľudia – okrem skutočných senzibilov ako Bonnie – si to

neuvedomujú. Upíri, samozrejme, silu majú a používajú ju, aby ľudí ovplyvnili. Ovpływňujú ľudí, aby ich mali radi alebo aby si mysleli, že niečo je iné ako v skutočnosti – napríklad Stefan ovplyvnil učiteľov, aby si mysleli, že má v poriadku záznamy, keď „prestúpil“ na Strednú školu Roberta E. Leeho. Alebo silu používajú pri útoku na iných upírov, prípadne na temné bytosti – a niekedy aj na ľudí.

No ja som mala na mysli výbuch sily, keď z neba zhoďili mňa. Bol taký veľký, že to upútalo dve strašné bytosti z druhej strany sveta. Rozhodli sa prísť sem a pozrieť sa, čo spôsobilo ten výbuch a či by ho nemohli využiť pre seba.

A myslím to vážne, že boli z druhej strany sveta. Boli to *kitsune*, zlí líščí duchovia z Japonska. Sú podobní ako naši západní vlkolaci – no oveľa silnejší. Takí silní, že využili molochy, čo sú vlastne rastliny, no vyzerajú ako hmyz a môžu byť malé ako špendlíková hlavička alebo dosť veľké, aby človeku prehltli ruku. Molochy sa človeku prisajú na nervy, putujú celým nervovým systémom a napokon sa človeka zmocnia zvnútra.“

Elena sa chvela a hovorila tlmeným hlasom.

„To sa stalo Damonovi. Dostal sa doňho jeden drobný moloch a zmocnil sa ho zvnútra, takže z Damona sa stala len Shinichiho bábka. Zabudla som povedať, že *kitsune* sa volajú Shinichi a Misao. Misao je dievča. Obaja majú

čierne vlasy s červenými končekmi, ale Misao ich má dlhé. Údajne sú to dvojčatá, brat a sestra – no rozhodne sa tak nesprávajú.

Keď bol Damon úplne posadnutý, Shinichi jeho telo prinútil robiť... strašné veci. Prinútil ho mučiť Matta a mňa, a ešte aj teraz viem, že Matt za to niekedy túži Damona zabiť. No keby Matt videl to, čo som videla ja – celé tenké, vlhké, biele druhé telo, ktoré som musela nechtami vytiahnuť Damonovi z chrbtice a ako Damon napokon zamdlel od bolesti –, lepšie by to pochopil. Nemôže mu vyčítať to, čo ho prinútil urobiť Shinichi. Nemôžeme. Damon bol... nevieš si predstaviť, aký iný. Bol zdrvený. Plakal. Bol...

Neočakávam, že by som ho ešte niekedy takého videla. No keď raz znovu získam naspäť schopnosti mojich krídel, Shinichi bude mať veľké problémy.

Podľa mňa sme naposledy urobili chybu. Konečne sme boli schopní bojovať so Shinichim a Misao – a nezabili sme ich. Boli sme príliš morálni či príliš jemnocitní.

Bola to veľká chyba.

Lebo Damon nebol jediný, koho posadli Shinichiho molochoy. Posadli dievčatá, mladé dievčatá, pätnásťročné, štrnásťročné a mladšie. Aj niekoľko chlapcov. A tie dec-ká sa správali... no, otrasne. Ublížovali sebe aj svojim rodinám. Ako veľmi, to sme sa dozvedeli, až keď sme už uzavreli dohodu so Shinichim.

Možno bolo od nás nemorálne vyjednávať s diablom. No nemohli sme inak – oni totiž uniesli Stefana a Damon, ktorý už bol vtedy posadnutý, im pomáhal. Keď sa Damon zbavil posadnutia, chcel len to, aby nám Shinichi a Misao povedali, kde je Stefan, a aby potom naveky opustili Fell's Church.

Za to Damon vpustil Shinichiho do svojej mysle.

Ak sú upíri posadnutí silou, *kitsune* sú posadnutí spomienkami. Shinichi chcel Damonove spomienky z niekoľkých posledných dní – z obdobia, keď bol Damon posadnutý a mučil nás... a z obdobia, keď moje krídla prinútili Damona, aby si uvedomil, čo vykonal. Myslím, že ani Damon nechcel spomínať na to, čo vykonal, ani na to, ako sa zmenil, keď sa musel vyrovnáť s tým, čo urobil. A tak Shinichimu dovolil, aby si tie spomienky vzal, a za to mu Shinichi vložil do mysle miesto, kde sa nachádza Stefan.

Problém bol v tom, že sme uverili Shinichiho slovu, že potom odíde – lenže to slovo nič neznamenalo.

Navyše odvtedy používa telepatický kanál, ktorý otvoril vo svojej a v Damonovej mysli, aby si mohol vziať čoraz viac Damonových spomienok, a Damon sa to ani len nedozvie.

Včera v noci nás zastavil policajt, ktorý chcel vedieť, čo tak neskoro v noci robia traja tínedžeri v drahom aute. Damon ho ovplyvnil, aby odišiel. No o niekoľko hodín na toho policajta úplne zabudol.